

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΚΑΣΗΣ*Ένας ύπνοβάτης*

Άπο καιρό με βασανίζει αὐτή ἡ λέξη ὑπνο-
βάτης. Κανείς ξεγελιέται καὶ νομίζει ὅτι εἶναι ἐ-
πάγγελμα. Κατὰ τὴν γνώμη μου ὅμως εἶναι ἕνα εἶ-
δος ἀυπνίας. Δηλαδή: ἐνῶ βρίσκεσαι στὴ χώρα τῶν
ὄνειρων, σηκώνεσαι καὶ προχωρεῖς πάντοτε με
κλειστὰ τὰ μάτια, καὶ τὰ χέρια σὲ στάση ὀριζόντια.
Προχωρεῖς ὥρες καὶ καμιά φορά, χωρὶς νὰ τὸ θέ-
λεις, σκοτώνεσαι. Πῶς; Ἐνῶ προχωρεῖς με τὴν ἡλί-
θια αὐτὴ στάση ἀνοίγεις τὸ παράθυρο καὶ ἕνα x ὀ π
...καὶ δὲν μπορεῖς πιά νὰ ζεῖς στὴν χώρα τῶν ὄνει-
ρων, ἀλλὰ στὸν «Ἄδη», ὅπως λέν' οἱ ἀρχαῖοι Ἑλ-
ληνες, ἢ στὴν χωματούπολη ὅπως λέμε ἐμεῖς τώρα.

Καλοὶ μου φίλοι καλὰ Χριστούγεννα, με ἀγάπη
νὰ περάσετε τὸ νέο Ἔτος καὶ τὸν ὑπνοβάτη ξεχά-
στε τον γιὰ λίγο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΚΑΣΗΣ

(10 χρονῶ)

